

Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás	
Szerző:	Végh Ferenc	Tárgy	92
Cím:	Aki átaranyozta az életet	Hely	Frank Vilmos
Forrás:	A jövő művésze	Idő	"1970"
(Hely)		Személy	
(Idő)	1970. IV. 21	Helyszám	
(Köt. v. füz.)		(Oldal)	

Aki átaranyozta az életet...

Igy mondja: „Átaranyoztam”; — utalva mesterségének művészetté nemesített ágazatára —, s nem így: „bearanyoztam”. Pedig, aki ismeri Frank Vilmost, a Központi Könyvtár kötetének vezetőjét, tudja, hogy ez sem lenne túlzás. Egész lényéből árad a derű. Nemcsak az ajka: a lelke mosolyog, s így végzi munkáját, mindig jókedvűen, „pontosan, szépen” — ahogy a költő tanította.

S Frank Vilmos, a népszerű Vili bácsi, most nyugdíjba vonult...

Egész életét a könyvtári munkának szentelte. Először — 28 éven át — a Fővárosi (1945 után Szabó Ervin nevét viselő) Könyvtárban, majd — 1948-tól — a Budapesti Műszaki Egyetem Központi Könyvtárában.

Csak kilométerekben lehetne mérni azokat a polcfolyóméterekeket, amelyeken az általa gondozott könyvek, folyóiratok, jegyzetek állanak. „Gondozott” — írom, mert Frank Vilmos nemcsak kötötte a könyveket. Sokszor látam, ahogy az asztalán fekvő beteg kötésű, szakadt lapú, megsárgult borítójú könyvet a kezébe vette: a könyvkötőművész, a szakma kiváló mestere, a műbíró, az orvos szemével nézte egyszerre. Kezével, szerszámaival, a szeme sugarával simogatta a csorbult

könyvgerinceket. Úgy öltöztette a régi fóliánsokat korhű kecskebőrruhába, úgy fűzte szorosra a kócos tankönyveken a fűzőzsinórt, úgy igazította egyenesre a jegyzetek csálé lapjait, úgy simította fényesre ráncikat, mintha gyermekhadat készítene elő ünnepi felvonulásra. Ezer és ezer folyóiratcímet, szerzői nevet, raktári számot, gerincdísz vagy zárólécet aranyozott a kötetekre, valóban „átaranyozta az életet”, de az óarany csillanó fénye őt magát is mindig beragyogta. Szerette azt, amit csinált: ez ki egyensúlyozott, derűs, dolgos életének titka.

Munkaszeretete és munkabírása példaadó fiatal munkatársai számára. Sosem hivalkodóan teljesítette kötelességét, a szakszervezeti tevékenységet, a társadalmi megbízásokat. Hány egyetemi iktatókönyv, bérfizetési jegyzék, díszdoktori oklevél, kötetnyi jelentés, képdokumentáció, a Pedagógiai Közlemények hány évfolyama viseli magán Frank Vilmos keznyomát! Kiállítások közreműködőjeként művészien elkészített tablók, tárlók és szekrények ízléses elrendezése, a célszerűség és művészi szemléletmód ötvözeteként készült könyvtári hirdetőtáblák sora bizonyította a hagyományok tiszteletét és a modern művészeti-dekoratívi áramlatokra egyaránt érzékenyen reagáló szellemét. Frank Vilmos nemcsak szeretett: tudott is dolgozni. Szakmájának megbecsült, kitűnő mestere volt.

S maradt továbbra is!

Mert Vili bácsi életritmusa talán most meglással egy kicsit: nyugdíjba megy, de nem lesz hűtlen szerszámaihoz, nem lesz hűtlen a Központi Könyvtárhoz sem. Nyugdíjasként is be-be jár majd szeretett könyveivel, kedves munkatársai közé. Búcsúztatjuk tehát mint nyugodalomba vonuló munkatársat, s köszöntjük, mint könyvtárunk aktív nyugdíjasát.

Isten veled, Vili bácsi!

Isten hozott, Vili bácsi!

Végh Ferenc